

CONV 518/03

FØLGESKRIVELSE

---

fra: præsidiets
til: konventet

Vedr.: **Den regionale og lokale dimension i Europa**

Vedlagt følger til konventets medlemmer et arbejdsdokument om den regionale og lokale dimension i Europa. Det er meningen, at dette dokument skal danne udgangspunkt for debatten på konventets plenarmøde den 6.-7. februar 2003.

DEN REGIONALE OG LOKALE DIMENSION I EUROPA

I. INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

1. Formålet med denne note er at undersøge, hvilke spørgsmål der vil kunne drøftes på plenarmødet den 7. februar. Den er udarbejdet på baggrund af de bidrag, som er forelagt konventet¹, forslag fremsat af Regionsudvalget², udvekslingen af synspunkter i den kontaktgruppe, der har konventets næstformand, Jean-Luc Dehaene, som formand, foruden bidragene til forummet samt de igangværende drøftelser i de enkelte institutioner³.
2. Blandt de talrige fremsatte forslag nævnes kun forslagene med relevans for den forfatningsdebat, som finder sted i konventet, og som under alle omstændigheder tager hensyn til medlemsstaternes ret til at selv at træffe afgørelse om organiseringen af deres interne strukturer⁴. Blandt de spørgsmål, der er blevet rejst, vedrører nogle de lokale myndigheder som helhed, mens andre specifikt vedrører de regioner, som er tillagt lovgivningsmæssige beføjelser, og andre igen er knyttet til Regionsudvalget.
3. Den Europæiske Union vil efter udvidelsen omfatte hen ved 100 000 lokale myndigheder, hvis folkevalgte forsamlinger og udøvende organer har "ret og evne til inden for lovgivningens rammer at styre og forvalte en væsentlig del af de offentlige anliggender på eget ansvar og i den lokale befolknings interesse"⁵. Nogle af disse lokale myndigheder har en betydelig økonomisk og demografisk vægt. På en lang række områder, som f.eks. økonomisk udvikling og fysisk planlægning, miljø, forbrugerbeskyttelse, fødevarer sikkerhed, sundhed,

---

¹ Jf. bidrag fra Bösch, Farnleiter, Kiljunen, Lamassoure, MacCormick, Speroni og Teufel, bidragene fra PPE og PSE samt den tale, som konventets formand, Valéry Giscard d'Estaing, har holdt i Brügge.

² Regionsudvalgets udtalelse om "Regionernes rolle i den europæiske opbygning" (Lord Tope).

³ Europa-Parlamentets beslutning om "de regionale og lokale myndigheders rolle i opbygningen af Europa".

⁴ I den forbindelse har Domstolen gentagne gange gjort opmærksom på, at det ikke tilkommer Fællesskabets institutioner at tage stilling til den interne kompetencefordeling i de enkelte medlemsstater.

⁵ Jf. artikel 3, stk. 1, i den europæiske konvention om lokalt selvstyre (self government).

beskæftigelse, bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, regional- og bytransport, har de lokale myndigheder - alt efter de bestemmelser, der er fastsat i de nationale forfatninger og den nationale lovgivning - lovgivningskompetence eller beføjelser af administrativ, beskatningsmæssig eller endog budgetmæssig karakter. Det er gennem alle disse komplekse, forskellige og differentierede beføjelser, at det regionale og lokale selvstyre i EU bidrager til gennemførelsen af EF-lovgivningen og Fællesskabets politikker.

4. Selv om, EU-institutionerne i praksis - om end indirekte - har taget stadigt større hensyn til den regionale og lokale dimension i årenes løb (idet antallet af områder, hvor de regionale og lokale myndigheder skal høres, er blevet udvidet løbende, hvortil kommer oprettelsen af Regionsudvalget, indførelse af et partnerskab for visse politikker, og fastlæggelsen af en retspraksis vedrørende klageadgang) er det spørgsmålet, om man ikke, for så vidt angår de spørgsmål, der behandles nedenfor, bør drage konsekvensen heraf i forfatningen, med henblik på i højere grad at synliggøre inddragelsen af denne dimension.

Spørgsmålet vedrører:

- hensynet til medlemsstaternes identitet og organisering af deres offentlige myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt plan
- høring og partnerskab
- Regionsudvalgets status og funktion
- de lokale myndigheders klageadgang ved EF-Domstolen

II. DE REGIONALE OG LOKALE MYNDIGHEDERS BETYDNING OG ROLLE

Udtrykkelig omtale i forfatningen

5. I betragtning af den stadigt større betydning, som den regionale og lokale dimension har fået i Unionens liv, bør man overveje, om dette forhold ikke bør anerkendes i de første artikler i forfatningen.

I Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er det således præciseret i præambelen, at Union bidrager til bevarelsen og udviklingen af sine fælles værdier under hensyn til "medlemsstaternes nationale identitet og organisering af deres offentlige myndigheder på nationalt, regionalt og lokalt plan".

På baggrund af de forslag, der er fremsat fra forskellig side, kan man spørge sig, om denne bestemmelse vedrørende hensynet til medlemsstaternes identitet og organiseringen af deres offentlige myndigheder er tilstrækkelig, hvis den fremover kun indgår som en del af præambelen til charteret om grundlæggende rettigheder, eller om den bør indarbejdes i de første artikler i forfatningen. Således har Arbejdsgruppen vedrørende Komplementær Kompetence foreslået, at bestemmelserne i artikel 6, stk. 3, i TEU om, at EU respekterer medlemsstaternes nationale identitet, bør gøres mere gennemskuelige ved, at det præciseres, at de centrale elementer i den nationale identitet bl.a. omfatter "medlemsstaternes grundlæggende strukturer og centrale funktioner, navnlig deres politiske og forfatningsmæssige struktur, herunder regionalt og lokalt selvstyre ...".

III. DELTAGELSE I UDARBEJDELSEN OG GENNEMFØRELSEN AF BESLUTNINGERNE

6. Regioner med lovgivningsmæssig kompetence deltager i visse tilfælde meget aktivt i beslutningsprocessen: ifølge EF-traktatens artikel 203, "[består] Rådet [...] af en repræsentant for hver medlemsstat på ministerplan, som skal være beføjet til at forpligte denne medlemsstats regering". Affattelsen af denne traktatbestemmelse blev ændret i Maastricht for at give medlemsstaterne mulighed for at lade sig repræsentere i Rådet af regionale ministre. De enkelte medlemsstater afgør nu, i henhold til deres nationale forfatningsmæssige bestemmelser, hvem der er kvalificeret til at repræsentere dem. Det siger sig selv, at når en minister for en region deltager i en samling i Rådet, repræsenterer denne medlemsstaten som sådan, og ikke den region, han kommer fra. Tre af medlemsstaterne, der forvaltes efter føderale principper, nemlig Tyskland, Belgien og Østrig, har indført instrumenter, der gør det muligt for de føderale enheder, at deltage i Rådets samlinger.

I andre stater med decentraliserede styreformer deltager regioner med lovgivningsmæssige beføjelser i beslutningsprocessen i kraft af en intern procedure, hvorefter regeringen i de tilfælde, hvor regionernes kompetence kunne blive berørt, hører regionerne, inden regeringen fastlægger den holdning, som den indtager i EU-Rådet.

Partnerskab og høring

7. Som led i debatten om nye styreformer, har EU-institutionerne, herunder især Kommissionen, nu i nogen tid overvejet, hvorledes man bedst vil kunne inddrage de økonomiske og sociale partnere, men også og ikke mindst de regionale og lokale samtalepartnere i udformningen af politikkerne og gennemførelsen heraf. Disse overvejelser bygger på en betydelig erfaring med gennemførelse af høringer på alle niveauer.

8. De regionale og lokale samtalepartnere høres således på flere forskellige niveauer:
- medlemsstaterne informerer og hører deres lokale myndigheder om fællesskabsanliggender efter meget forskellige retningslinjer;
  - de høres ligeledes gennem Regionsudvalget;
  - Kommissionen afholder regelmæssigt høringer i forbindelse med udarbejdelsen af sine politikker, så denne eksterne høring nu indgår som et led i udformningen af hovedparten af dens aktiviteter.
9. Partnerskabsprincippet, der finder anvendelse i forbindelse med anvendelsen af strukturfondene, udgør i den forbindelse en særlig form for inddragelse af de regionale og lokale samarbejdspartnere. Således er det i artikel 8 i forordningen om generelle bestemmelser for strukturfondene⁶ fastsat, at iværksættelsen af Fællesskabets indsats finder sted ved et snævert samarbejde mellem Kommissionen, medlemsstaten og de myndigheder, som den pågældende medlemsstat har udpeget på nationalt, regionalt eller lokalt plan. Der tages i denne artikel selvsagt hensyn til den interne kompetencefordeling i medlemsstaterne. Dette er kommet til udtryk gennem oprettelse af "overvågningsudvalg", der deltager i programmeringen af støtten og i gennemførelsen og evalueringen af de programmer og projekter, som medfinansieres af EU. Den geografiske ramme for disse overvågningsudvalg udgøres ofte af en region, idet de består af repræsentanter for lokale og regionale myndigheder, men også - ligeledes på regionalt plan - af repræsentanter for de sociale samtalepartnere og sektormyndighederne (f.eks. på miljøområdet).
10. Såvel partnerskabsprincippet som høringsmekanismerne er udtryk for en anvendelse af decentral styringsteknikker, der bygger på tanken om, at graden af tilslutning til en politik fra de parter, den er rettet til, og dermed effektiviteten af denne politik, er ligefrem proportional med omfanget af deres deltagelse i udformningen heraf. Partnerskabsprincippet og høringsmekanismerne gør det endvidere muligt at tage hensyn til særlige lokale forhold i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabspolitikkerne.

---

⁶ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999.

11. Som led i sit arbejde med nye styreformer har Kommissionen for nylig foreslået, at der gøres øget brug af sådanne teknikker med henblik på at lette gennemførelsen af visse fællesskabs-politikker under hensyntagen til de regionale og lokale forskelle⁷. Hvad spørgsmålet om hø-ringer angår, har Kommissionen, der den 11. december netop har offentliggjort en meddelelse med titlen "Mod en stærkere hørings- og dialogkultur", meddelt, at den i februar 2003 vil be-kendtgøre, hvilke specifikke høringsordninger, den vil foreslå for de regionale og lokale myn-digheder.
12. I tilknytning til debatten om hvidbogen om styreformer i EU, har de regionale og lokale myn-digheder anmodet om, at der gennemføres en mere systematisk dialog med deres respektive sammenslutninger. På baggrund af erfaringerne med partnerskabsprincippet i forbindelse med forvaltningen af strukturfondene har Regionsudvalget og de vigtigste sammenslutninger af re-gionale og lokale myndigheder imidlertid krævet, at partnerskabs- teknikken anvendes med henblik på gennemførelsen af andre fællesskabspolitikker.
13. Endelig har to af konventets arbejdsgrupper, vedrørende henholdsvis nærhedsprincippet og forenkling, fremsat forslag om høring af de berørte parter. Arbejdsgruppen vedrørende For-enkling har bl.a. anført, at høring af regionale og lokale myndigheder på et tidligt stadium i EU's lovgivningsproces vil kunne bidrage til en forbedring af EU-lovgivningens kvalitet. Ar-bejdsgruppen vedrørende Nærhedsprincippet mener for sit vedkommende, at nærhedsprincip-pet finder bedre anvendelse, hvis der bliver taget hensyn hertil tidligt i lovgivningsprocessen. Den mener endvidere, at Kommissionen så tidligt som muligt skal høre samtlige aktører, bl.a. lokale og territoriale myndigheder, der kan blive direkte eller indirekte berørt af den retsakt, der påtænkes, eller som er ved at blive udarbejdet.
- Med hensyn til den "nærhedsprincipanalyse", der skal ledsage ethvert forslag til retsakt, skal denne "omfatte en vurdering af forslagets finansielle virkninger og, når der er tale om et di- rektiv, dets følger i henseende til de regler, som medlemsstaterne skal iværksætte (på nationalt plan eller på et andet plan)."

---

⁷ "Et regelsæt for trepartsmålkontrakter og -måloverenskomster mellem Fællesskabet, medlemsstater og lo-kale/regionale myndigheder" KOM(2002) 709 endelig.

IV. REGIONSUDVALGET

14. I henhold til traktaten om Den Europæiske Union (artikel 263 i TEF) oprettes "et rådgivende udvalg bestående af repræsentanter for de regionale og lokale myndigheder". Rådet beskikker (med kvalificeret flertal efter Nice-traktatens ikrafttræden) udvalgets medlemmer efter indstilling fra de respektive medlemsstater. Det har siden oprettelsen været en af udvalgets største opgaver at repræsentere regional- og lokalsamfundenes rigdom og mangfoldighed i EU. Dets sammensætning er præget af stor forskellighed: selv om det kaldes "Regionsudvalget", har visse medlemsstater ikke dette territoriale plan, mens det regionale plan i andre medlemsstater har lovgivningsmæssige beføjelser på samme niveau som centralstaten.
15. I praksis er udvalget sammensat af repræsentanter for såvel det regionale som det lokale niveau, og det gælder alle medlemsstaterne uanset deres politisk-territoriale struktur. Dog er alle de regionale enheder i visse føderale eller stærkt regionaliserede medlemsstater (Tyskland, Østrig, Belgien og Spanien) medlemmer, men repræsentationen af det lokale niveau er stærkt begrænset. Mens hele territoriet i disse stater er repræsenteret, består den nationale delegation i andre stater af et bredt udsnit af repræsentanter for de forskellige territoriale niveauer.
16. Udvalgets sammensætning afspejler ikke medlemsstaternes demografiske situation. I artikel 263, stk. 2, i TEF fastsættes antallet af udvalgets medlemmer pr. stat. Forholdet udvalgsmedlem/borgere i medlemsstaten er meget forskelligt⁸. Nice-traktaten ændrede ikke noget herved og tilføjede medlemmer for de nye stater efter forhold, der svarer til de nuværende. På den anden side følger det nu af samme traktat, at udvalgets medlemmer skal være enten valgt til en regional eller lokal myndighed eller politisk ansvarlige over for en valgt forsamling.
17. For så vidt angår Regionsudvalgets funktioner deltager det i den EU-politiske planlægning efter høring. Dets udtalelse er nødvendig (men ikke bindende) i de tilfælde, der er specifikt

---

⁸ F.eks. er forholdet i Tyskland på 3 418 000, mens det tilsvarende i Luxembourg er 71 500 og Italiens er 2 400 500.

nævnt i traktaten: den fælles transportpolitik, beskæftigelse, social- og arbejdsmarkedspolitikken, uddannelse, erhvervsuddannelse, folkesundhed, transeuropæiske net, økonomisk og social samhørighed og miljø. Men såvel Kommissionen som Rådet og Europa-Parlamentet kan anmode Regionsudvalget om at udtale sig om andre emner, og udvalget kan selv beslutte at afgive udtalelse, når en udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg er nødvendig.

18. Regionsudvalget har anmodet om at få styrket sine høringsbeføjelser navnlig ved indførelse af en forpligtelse for Kommissionen og Rådet til at begrunde deres beslutninger om ikke at følge dets udtalelser. Det ønsker i øvrigt at kunne indbringe sager for Domstolen for så vidt angår forsvaret af dets egne beføjelser. Der skal skelnes mellem indbringelse af sådanne sager for domstolen⁹ og indbringelse af sager om krænkelse af nærhedsprincippet, som der har været fremsat forslag om i Arbejdsgruppen vedrørende Nærhedsprincippet, jf. afsnit 20 nedenfor.
19. Som repræsentant for regionale og lokale interesser og synspunkter i Unionens arkitektur har udvalget begrundet sine institutionelle krav med behovet for bedre at sikre repræsentationen af regionale og lokale interesser. Til gengæld har andre bemærket, at der, hvis udvalget skal kunne udøve nye beføjelser, skal ske en grundlæggende ændring af selve sammensætningen. Tankegangen er, at lige så lidt som dets forskellighed skader udøvelsen af dets nuværende høringsfunktioner, lige så meget ville den udgøre en hindring for udøvelsen af udvidede beføjelser. På den anden side har Regionsudvalget selv udtrykt ønske om bedre at afspejle mangfoldigheden i de lokale og regionale beslutningsstrukturer ved at sikre en bedre ligevægt i den regionale og lokale repræsentation i sammensætningen af de nationale delegationer.
20. Endelig skal der mindes om, at Arbejdsgruppen vedrørende Nærhedsprincippet på sine møder i detaljer har drøftet, hvilken plads Regionsudvalget skal have med henblik på en bedre anvendelse af nærhedsprincippet. Efter bl.a. at have hørt Regionsudvalgets repræsentanter, der har observatørstatus i konventet, besluttede gruppen, at Regionsudvalget skal have mulighed for at indbringe sager om krænkelse af nærhedsprincippet for Domstolen. Sådanne sager skulle vedrøre forslag, som er blevet forelagt Regionsudvalget til udtalelse, og som Regionsudvalget i udtalelsen har fremsat indvendinger imod for så vidt angår overholdelsen af nærhedsprincippet.

---

⁹ En sådan ret ville f.eks. tillade Regionsudvalget at anlægge annulationssøgsmål under henvisning til tilsidesættelse af et afgørende procedurekrav i forbindelse med en retsakt, der er blevet vedtaget uden forudgående høring af udvalget på et område, hvor høring er obligatorisk.

V. Regioner med lovgivningskompetence

21. Regioner med lovgivningskompetence skal ud over i visse tilfælde at deltage i Rådets drøftelser netop på grund af deres beføjelser gennemføre fællesskabsretten. Selv om disse forpligtelser til at gennemføre direktiver i de føderale stater i højere grad kan nødvendiggøre lovgivningsforanstaltninger på regionalt niveau end på forbundsstatsligt niveau, har dette hidtil ikke haft nogen betydning for de retlige forbindelser mellem Fællesskabet og medlemsstaterne. Domstolen har således udtalt, at selv om det påhviler *alle* myndigheder, centrale eller regionale, i medlemsstaterne at sikre overholdelsen af fællesskabsretten på deres respektive kompetenceområder, tilkommer det ikke EU-institutionerne at tage stilling til kompetencefordelingen i den enkelte medlemsstat. Derfor kan Kommissionen kun indbringe en traktatbrudssag i henhold til artikel 226 i TEF mod regeringen i den pågældende medlemsstat, selv om den manglende overholdelse skyldes en regions handlinger eller undladelser; medlemsstaten kan inden for rammerne af en sådan procedure ikke påberåbe sig bestemmelser vedrørende den interne kompetencefordeling for at begrunde den manglende overholdelse¹⁰.
22. Der er fremsat ønske om, at det fastsættes, at regionerne har en specifik ret til at indbringe sager, med den begrundelse, at en EU-retsakt påvirker udøvelsen af deres egne kompetencer, som de har i henhold til deres respektive forfatningsret.
23. I øjeblikket kan de regionale enheder kun indbringe et annulationssøgsmål for Domstolen i henhold til artikel 230, stk. 4, i TEF som "juridiske personer" på samme vilkår som enhver privatperson, dvs. enten hvis de er adressat for den omtvistede retsakt, eller hvis denne vedrører dem umiddelbart og individuelt. En fast retspraksis hos Retten i Første Instans¹¹ tillader, at regioner indbringer sager i præcise tilfælde, dvs. mod Kommissionens beslutninger om statsstøtte, der forbyder statsstøtte fra disse regioner. Selv om en sådan beslutning om forbud er rettet til medlemsstaten og ikke til regionen, fremgår det af retspraksis, at den ikke desto

---

¹⁰ Jf. C-227/85, Kommissionen mod Belgien, Sml. 1988, 1; C-211/91 Kommissionen mod Belgien, 1992, I-6757 C-95/97, Sml. 1997, 1-1787.

¹¹ T-214/95, Vlaams Gewest mod Kommissionen, Sml. 1998, II-717; T-609/97, Regione Puglia mod Kommissionen, Sml. 1998, II-4051; Freistaat Sachsen mod Kommissionen, Sml. 1999, II-3663.

mindre berører den berørte regionale myndighed "*idet den afskæres fra at udøve sine selvstændige beføjelser på den måde, den ønsker*". I øvrigt har EF-Domstolen i disse sager påpeget, at den sagsøgende regionale myndighed har en egen interesse, som ikke er sammenfaldende med den overordnede medlemsstats interesse, "*idet myndigheden har særlige rettigheder og interesser, og den støtte, den anfægtede beslutning omhandler, udgør foranstaltninger, der er truffet som led i den lovgivningsmæssige og økonomiske selvstændighed, myndigheden råder over med direkte hjemmel i medlemsstatens forfatning.*" Til gengæld afvises en regions sag, hvis regionen ikke kan påberåbe sig udøvelsen af egne beføjelser, men kun de socioøkonomiske følger af den anfægtede retsakt på sit område¹².

24. Det er imidlertid usikkert, om der efter denne nuværende retspraksis er mulighed for, at en region med lovgivningsmæssige beføjelser i henhold til artikel 230, stk. 4, i TEF, kan indbringe en sag om lovligheden af et direktiv (eller fremover en rammelov), som den ifølge medlemsstatens forfatningsret skal gennemføre, og som påvirker dens udøvelse af "sine selvstændige beføjelser på den måde, den ønsker". Problemet ligger i dette tilfælde i kravet om at være "individuelt berørt" (artikel 230, stk. 4, i TEF), for dette udtryk fortolkes snævert ifølge retspraksis i "Plaumann"-sagen, som Domstolen for nylig bekræftede¹³; denne problematik er i øvrigt allerede blevet drøftet i konventet¹⁴.
25. Der skal mindes om, at Arbejdsgruppen vedrørende Nærhedsprincippet ikke vedtog forslaget om at give de regioner, der inden for rammerne af den nationale institutionelle organisation har lovgivningsmæssige beføjelser, ret til at indbringe sager om krænkelse af nærhedsprincippet for Domstolen.

---

¹² T-238/97, Comunidad Autónoma de Cantabria mod Rådet, Sml. 1998, II-2271; Freistaat Sachsen mod Kommissionen, Sml. 1999, II-3553, præmis 87.

¹³ Denne retspraksis tillader kun undtagelsesvis søgsmål anlagt af en privatperson mod en almengyldig retsakt, selv når den berører ham direkte, når han rammes "*på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som adressaten.*" Jf. Domstolens dom af 25. juli 2002 i sag C-50/00 P, UPA, der bekræfter Plaumann-dommen, sag 25/62, Sml. 197, jf. dog generaladvokat Jacobs forslag om ændring af Domstolens retspraksis i denne sag og tilsvarende dom af 3. maj 2002 T-177/01, Jégo-Quéré, afsagt af Retten i Første Instans.

¹⁴ Jf. bl.a. den endelige rapport fra Arbejdsgruppe II, CONV 354/02, s. 15-16, med henvisninger til flere konventsmedlemmers bidrag på området.

VI. MULIGHEDER, DER BØR UNDERSØGES

- 1) Skal der i de første artikler i forfatningen indsættes en henvisning til de regionale og lokale myndigheder? Og i bekræftende fald hvilken? Finder De henvisningen til chartret tilstrækkelig?
- 2) Kan forslagene om høring af og partnerskab med de lokale myndigheder indgå dels i afsnit VI i udkastet til forfatningstraktat, der vedrører Unionens demokratiske liv, dels i den del, der vedrører nærhedsprincippet?
- 3) Med hensyn til Regionsudvalget
  - skal Regionsudvalgets sammensætning ændres for at tilnærme den til EU's demografiske og territoriale situation?
  - skal Kommissionen og Rådet trods den generelle pligt, som institutionerne har til at begrunde deres beslutninger, være forpligtet til at begrunde deres beslutninger om ikke at følge Regionsudvalgets udtalelser?
  - skal Regionsudvalgets ret til at indbringe sager for Domstolen for at sikre sine høringsbeføjelser indskrives i forfatningstraktaten?
- 4) Skal regionerne nævnes udtrykkeligt i artikel 230, stk. 4, i TEF? Kunne man overveje at løse problemet ved at følge de forslag, der er nævnt i Gruppe II's rapport, om at udvide den ret, som fysiske og juridiske personer ifølge denne artikel har til at indbringe sager for Domstolen, i tilfælde af almengyldige retsakter, der direkte berører de pågældende personer?
